

INDHOLD

FORORD: Tilegnet Edwald	7
INTRO: Tabutvivl	12
Del I: Kan man regne med Bibelen?	23
KAPITEL 1: ... som i et Æventyr?	25
KAPITEL 2: Historiske historier	30
KAPITEL 3: Fejl i Bibelen?	46
KAPITEL 4: Bibelens formål	63
DEL II: Bibelen, Big Bang og biologien	73
KAPITEL 5: Vlidenskabelig ateisme	75
KAPITEL 6: Videnskaben har talt – men hvorfor?	85
KAPITEL 7: Skabelsesberetningen – i videnskabeligt lys	93

KAPITEL 8: Videnskabelige facts – i bibelsk lys	105
KAPITEL 9: Giver ateisme mening?	115
Del III: En god Gud – et dårligt liv	129
KAPITEL 10: Slangehug i mørket	131
KAPITEL 11: Angreb og modangreb	141
KAPITEL 12: 1. brik: Ondskaben kommer ikke fra Gud	150
KAPITEL 13: 2. brik: Gud griber ind	156
KAPITEL 14: 3. brik: Gud bruger lidelserne	164
AFRUNDING: Et liv under det tveæggede sværd	182

FORORD

Tilegnet Edwald

Jeg vil gerne dedikere dette store (godt 12 cm høje) værk til min ven Edwald.

Uden Edwald var bogen aldrig blevet til. I hvert fald ikke til det, den er nu.

Når mørket har sænket sig over mine skriverier, så har Edwald været der for mig. Når alt så sort ud, når min skærm gik i sort, når jeg selv gik i sort, når jeg følte, at de sætninger, jeg fik skrevet i dag, bare var sort snak, så kunne jeg altid regne med, at Edwald var der for at tænde et lille lys i mørket. Et lille hyggeligt og dejligt blafrende og knitrende stearinlys. Som fænge-

de og spredte en fortrinlig varme ved at blive placeret under resten af mit stakkels manuskript ...

Edwald har gennem hele processen været den mest frustrerende, møgirriterende, kritiske, bedrevidende lille fyr, man kan forestille sig. Og det skylder jeg ham en stor tak for.

Edwald er nemlig ikke kun opkaldt efter ham Edwald, du ved nok, der var Ærkebiskop af York et par måneder i år 971. Han er også opkaldt efter det konstante spørgsmål, som han aldrig kan lade være med at stille, når han har en bog i hånden: "**Er Det Virkelig Vigtigt At Læse Dette?**"

For det er vigtigt for Edwald, at det er vigtigt, det man foretager sig! Derfor mener han ikke, man skal spille sit liv på at skrive eller læse en bog, der ikke handler om noget vigtigt.

Det kan jeg et eller andet sted godt følge ham i. Selvom jeg nu også godt mener, man kan læse og skrive for hyggens skyld. Men livet er egentlig ret vigtigt. Og det med Gud er det vigtigste af alt.

Så jeg har været glad for Edwalds ånde i nakken undervejs. Og det håber jeg også, du bliver! For jeg har nemlig spurgt ham, om han ikke kunne have lyst til en gang imellem at stikke snuden ind på siden, mens du læser den her bog, og stille dig et spørgsmål og komme med en kommentar, der viser lidt om, hvorfor det er vigtigt, det du er i gang med.

Trosforsvar for Teenagere er en opfølger til bogen *Troslære for Teenagere*. De kan dog sagtens læses hver for sig.

Troslærebogen handlede om de to spørgsmål: "Hvad er meningen med livet?" og "Hvordan er man kristen?", eller kort sagt: *Hvad går det hele ud på ifølge Bibelen?*

En forholdsvis stor mundfuld for en bog på størrelse med en cd, det ved jeg godt. Og da jeg præsenterede idéen med en bog 2 for Edwald, var han selvfølgelig hurtigt ude med en smart bemærkning: "Nå, så skal bog 2 vel handle om alt det, du alligevel ikke nåede at få med i bog 1?"

Men nej, bare rolig, bogen her er ikke noget opsamlingsheat. Og så alligevel!

Vi er nemlig nogle, der godt kan have det sådan, når vi har hørt en masse om, hvad Bibelen går ud på: at vi har brug for, at der bliver "samlet op" på noget. En eller anden underlig følelse af, at det alligevel ikke rigtigt er *nok* at vide, hvordan man er kristen, og hvad Gud vil med os. Der er et eller andet, der mangler. Der er et eller andet, der stadig gnaver. En eller anden fornemmelse af tomhed, selvom man egentlig skulle være fyldt.

Den lille gnaver, der bor inden i os og prøver på at udhule vores kristendom indefra, hedder *tvivl*. Tvivl – ikke på, hvad det hele går ud på ifølge Bibelen. Men tvivl på, om *Bibelen har ret* i det, den fortæller. Kan man virkelig regne med Bibelen? Er den ikke bare et eventyr, der er lige en tand for fantasifuldt til at være virkelighed?

Bogen her vil gerne hjælpe dig med at forsvare dig mod tvivl-

lens angreb. Dén lille gnaver skal bare ikke få lov til at fjerne dig fra Jesus!

INTRO

TABUTVIVL

Kong Dart

Da jeg gik i 9. klasse, var vi på en klassetur til det daværende Århus, som nu er blevet så meget med på beatet, at det hedder Aarhus.

Wow, hvor eksotisk! Vi var vel nok heldige.

Underligt nok husker jeg ikke ret meget fra turen, andet end én bestemt oplevelse, som ikke havde ret meget med Jyllands prægtige hovedstad at gøre.

Vi sov et eller andet snusket sted på nogle brune, lasede madrasser på et brunt og laset gulvtæppe. Jeg husker det også, som om væggene havde cirka den samme lortebrune farve. Lugten snakker vi ikke om.

Men midt i alt det skønherligt brune, hang der et sted en gammel dartskeive, og da det var nogenlunde den eneste mulighed for underholdning inden for rækkevidde, blev der pisket en stemning op for en dartturnering inden sengetid.

Jeg vidste nu ikke rigtigt, sagde jeg. Der ville nok ikke rigtigt være udfordring i det for en som mig. Jeg var jo forsvarende danmarksmester i dart, og på vores niveau rammer man jo så godt som altid plet! Så det ville bare ødelægge legen, hvis jeg var med.

- Af en eller anden grund troede de ikke på mig. Og det var straks værre. For nu fik jeg stukket tre pile i hånden og skulle bevise min påstand!

Jeg trak selvfølgelig spændingen, lavede nogle opmålinger på distancen, kneb det ene øje i, stak tungen lidt ud ad mundvigen og tog mig i det hele taget rigtig god tid til at sigte. Så fyrede jeg håbefuldt den første pil af sted – og *svusj!* Den sad lige i bull's eye, det lillebitte røde felt i midten af skiven! De

andre grinede lidt usikkert, et par af pigerne stod med åben mund og kiggede på mig, men jeg fortrak ikke en mine. Så røg de to næste pile af sted hurtigt efter hinanden. Jeg blev jo nødt til at føre beviset til ende. Og hvad skete der? Hmm. Ja, hvad skete der egentlig? Jeg er bange for, jeg bliver nødt til at lade den hænge der. For jeg kan simpelthen ikke huske det! Lige meget hvor meget jeg prøver at genkalde mig situationen, så er der ligesom et eller andet, der lægger sig imellem ... Et eller andet meget barmhjertigt tæppe af tåge ... Men for nu at komme med et ærligt bud: Den anden pil gav vel 3 point, og den sidste pil røg uden for skiven.

Bull's eye-kristendom

Måske kan min oplevelse som selvudråbt *king of dart* illustrere lidt af den følelse, som vi er mange kristne, der har prøvet at sidde med i forhold til vores tro.

Vi er hurtige til at blæse os op til, at lige præcis vores tolkning af tilværelsen rammer plet. Ikke mindst når vi er sammen i menigheden. Så er der da ingen tvivl! Gud findes, Jesus er der for mig, og han er alpha og omega, vejen, sandheden og livet. Verden er skabt af Gud, og han har sin almægtige hånd om alt, hvad der foregår på jorden – ja, selv den mindste spurv falder ikke til jorden, uden at Gud er med ... synger vi.

Vi påstår, at vi har fundet Sandheden med stort S. Vi påstår dermed også, at alle dem, der *ikke* lever med Jesus, lever på en løgn, og de ender i Helvede.

Alle de andre tager fejl! Alle de 24 andre i din klasse, som for længst er vokset fra tanken om en usynlig gudeven og ikke tror et ord af, hvad der står i Bibelen. Alle de sindssygt mange geniale videnskabsmænd, der kun har foragt tilovers for "hypotesen om Gud". Hele det store hav af intellektuelle standuppere, filmfolk, politikere og mediekanoner, som hver dag hopper ud af skærmen og fortæller os, at det er fint, at folk er forskellige, og

Hvad er forskellen på en kristen og en arrogant idiot?

det eneste, der er et problem, er, når nogle mener, de har patent på *den rigtige* tolkning af verden: Den slags afstumpe fundamentalister, der ikke kan se ud over deres egen næsetip og acceptere andres verdensbillede; de er farlige for samfundet!

Alle de mennesker tager fejl!
Vi er de eneste, der kan ramme plet med vores forståelse af tilværelsen! Det er egentlig det, vi påstår, når vi samles og synger lovsange til Jesus og hører forkyndelsen af, at han er

vejen, sandheden og livet, og ingen kommer til Faderen uden ved ham.

Og når man først kommer til at tænke alvorligt over dét, så er det, at tvivlens klamme hånd kan tage fat om hjertet. Så er det, at man kan få den følelse, jeg havde som Dartkonge af Århus: Det er jo bare ord! Jeg har det hele i munden. Der er jo ikke hold i noget af det. Det er bare en vanvittig, arrogant påstand. Jeg kan sige det, men jeg kan ikke bevise det! Hvis jeg prøver, falder det hele til jorden. Jeg rammer uden for skiven og bliver til grin.

Og jo ikke bare til grin – der er meget mere på spil. Det er *vigtigt*, det med Gud. Jeg mister hele min tilværelse, hvis jeg tager fejl! Hele mit håb. Alt det, der giver mening i livet. Det smuldrer bort under fødderne på mig.

Jeg ville gerne tro. Men hvordan kan jeg dog tro på, at jeg – jeg af alle mennesker – *har ret*? Jeg ville vel aldrig være blevet

kristen, hvis det ikke var, fordi jeg lige tilfældigvis var vokset op i en kristen familie, eller fordi jeg mødte en rar præst til konfir-mationsforberedelsen?

Det hele kommer til at virke så barnligt. Så usandsynligt og ureflekteret. Så pinligt.

Og det værste af det er: Det virker slet ikke til, at der er andre end mig, der stiller sig selv det her helt grundlæggende spørgsmål: Er det *rigtigt*? Det virker til, at alle bare har det fint med at rive hjernestikket ud og slutte alle volt til hjertet, når de træder ind i kirken eller missionshuset.

Jamen kan I da ikke se, at det er *fake*? Tror I da virkelig selv på, at jeres – lige præcis jeres – forståelse af tilværelsen sidder lige i bull's eye? Prøver I aldrig at træde et lille skridt uden for jer selv? Prøver I da aldrig at se det hele lidt *udefra*?

De fromme grimasser under prædikenen. Den henførte skrålen med på lovsangen. Den fuldstændigt virkelighedsfjerne opfat-telse af, at der findes en usynlig Gud, og at Jesus kan komme

igen hvert øjeblik – selvom de grå skyer på himlen har været nøjagtigt de samme i flere tusind år.
Hvordan kan jeg være en del af sådan et foretagende?

Udfordring af et tabu

Lad mig først spørge dig om en ting: Hvis du nu et øjeblik forestiller dig, at du så dig selv gennem øjnene på en af de andre fra menigheden, ville du så udefra have mulighed for at se de tanker, der rumsterede rundt inden i dig?

Næh. Sandsynligvis ikke. Du ville jo bare sidde der og åbne munden lidt automatisk som de andre under sangen. Og se småinteresseret ud under prædikenen. Og snakke om vejr og vind og film og fodbold under kaffen. Som de andre. Der bliver ikke snakket ret meget om tvivl i de kristne fællesskaber. Tvivl er tabu.

Men det betyder *ikke*, at du er alene med dine tanker! Du er

ikke alene om at have de der "ud-af-kroppen-oplevelser", hvor du pludselig ser det hele udefra midt under bedemødet og tænker: Hvad har vi lige gang i her?

Jeg vil vove den påstand, at langt de fleste kristne kan kende sig selv i den type tvivl. Nogle oplever den kun glimtvis i nogle stenede øjeblikke, hvor alting virker uvirkeligt. Andre er hårdere angrebet og kan ikke bare skubbe det fra sig. Men vi har alle sammen tvivlen i os i større eller mindre grad. Den kan ligge i skjul i årtier og kan så stikke sit ækle fjæs frem og gøre stor skade, når den får anledningen til det. Når du for eksempel oplever noget i dit liv, som det er fuldstændigt uforståeligt, at Gud ikke har grebet ind over for. Når du kommer i *krise*.

Derfor er det godt at arbejde med tvivlen, lige meget hvor intenst du føler den lige i øjeblikket. Det er godt at *udfordre* tvivlen og tale med andre om den. For det arbejde, du gør for at forsvare din tro mod tvivlen, forsvinder ikke igen. Det kom-

mer tilbage som en hjælp og et rygstød i de øjeblikke, hvor din tro bliver rystet.

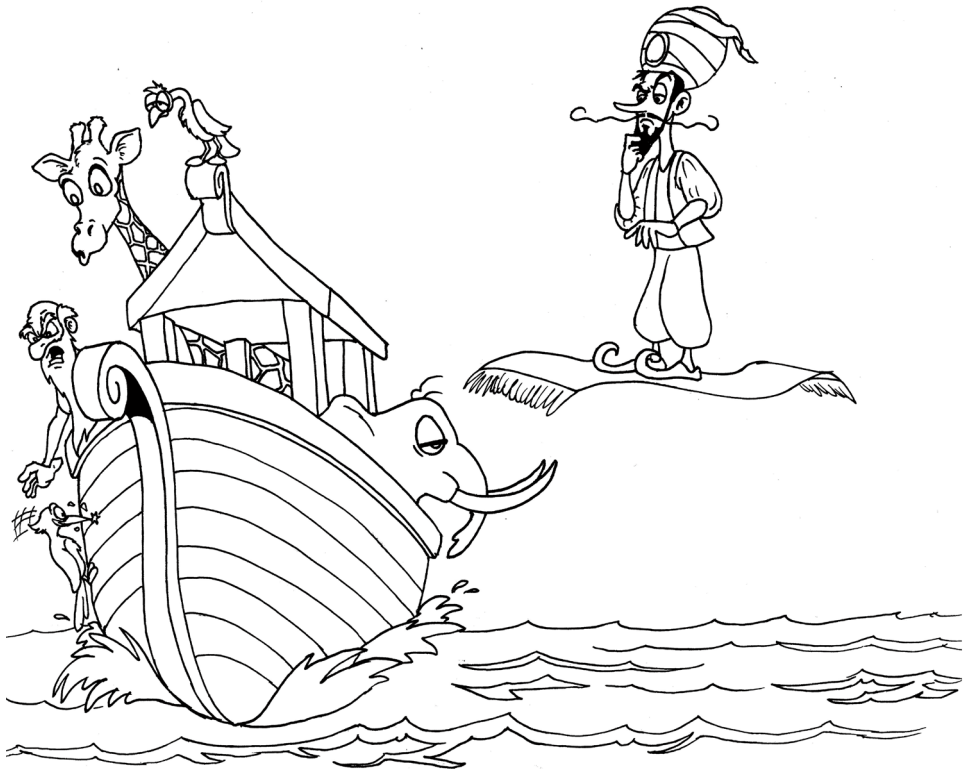
Denne lille bog rummer ikke svaret på alle tvivlens store spørgsmål. Men den er en opmuntring fra en, der har prøvet at være fanget i tvivlens kløer, til at holde ud i kampen.

Jeg kan ikke sige, at jeg er fuldstændig fri fra tvivl nu. Nogle gange kommer angrebene – og de kan stadig gøre rigtigt ondt. Men jeg vil sige, at jo længere, jeg har levet med Jesus, stillet spørgsmål til ham og fået svar fra Bibelen og kloge mennesker, jo mere har jeg fundet ud af, at de mange angreb på kristendommen ikke er så farlige, som de kan se ud til. At de faktisk rigtig tit hviler på et meget løst og tilfældigt grundlag.

Især har jeg fundet ud af én meget vigtig ting: at den voldsomme kraft, som tvivlen kan komme med, ikke så meget skyldes argumenterne i sig selv, men i langt højere grad, at *det er naturligt for mig at lede efter argumenter for at slippe for Gud.*

Men jeg har også oplevet, at et liv med Jesus i bøn og bibellæsning er den eneste rigtige vej til at tryne tvivlen. For Bibelen er bare på et niveau over alt andet. Den er *Guds* ord, ikke kun menneskers ord. Og det kan den allerbedst selv bevise.

DEL I: KAN MAN REGNE MED BIBELEN?

KAPITEL 1

... SOM I ET ÆVENTYR?

Moses, den grimme ælling og alle de andre

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden ...

Og det skete i de dage ...

Der var engang ...

Hvis du er vokset op i et kristent hjem, så har du sikkert hørt de her sætninger side om side, helt fra dengang du var et kært lille barn.

Du har kigget i pixibogen om den lille David, der slynger en sød lille smutsten i panden på den store, stygge Goliat, og så er du gået direkte videre med historien om de tre små grise, der narrer den store, stygge ulv. Du har som godnatlæsning

hørt det gamle Æventyr om den grimme ælling (fra dengang eventyr var med Æ – hvem har i øvrigt fundet på, at det skulle være med e?). Og hvis du ikke var faldet i søvn endnu, kunne du plage om også lige at få den om Moses, der blev sat i floden af sin mor og voksede op blandt egyptere, men senere fandt ud af, at han i virkeligheden var israelit. Da du blev lidt ældre, så du Løvernes Konge den ene aften og Disneys Josef den anden aften. Og sådan har de bibelske beretninger og de andre gode historier taget hinanden i hånden og fulgtes ad uden problemer.

Men problemet opstår den dag, da man finder ud af, at nu er man altså godt og grundigt vokset fra pixibogen med de tre små grise. For hvad gør man så med historien om Noas ark? Alle de der nuttede giraffer og flodheste, der stikker hovederne ud gennem vinduerne på det lille træskib, der i størrelse minder en del om Rasmus Klumps dejlige skiv Mary. Ryger den historie ikke samme vej som den store, stygge ulv?

Nej, det gør den ikke, for den står jo i *Bibelen*. Og bibelske historier bliver man aldrig for gammel til. Siges det.

Men følelsen er altså lidt svær at slippe af med. Følelsen af lampeånd og 1001 nats eventyr banker helt automatisk på, når man hører om Salomo, der måtte ønske, hvad der skulle kendetegne ham som konge. Salomo gik ikke i fælden, som de fleste ville ryge i, men ønskede sig "et lydhørt hjerte" for Guds visdom – og derfor fik han også det, som

Det er lidt småpinligt at tro på Gud ... Synes du ikke? Er det ikke lidt barnligt?

alle vi andre ville have ønsket, oven i hatten: rigdom og berømmelse og et langt liv.

God morale, helt sikkert. Pointen er fanget. Men er det ikke bare en historie? Og hvad er forskellen på at bede til Gud og at gnide på en lampe?

To grunde til tvivl

Jo, der er pænt stor forskel.

Men tvivlen har meget let ved at snige sig ind og spolere den umiddelbare barnetro, der tager alting til sig som det naturligeste af alt.

Der er dybest set to grunde til, at vi kan komme i tvivl om Bibels troværdighed:

1. Det virker bare for eventyragtigt – det passer ikke med den virkelighed, jeg lever i.

2. Der ser ud til, at der er fejl og selvmodsigelser i Bibelen – og så er det svært at tro på, at den er *sand*.

Det er egentlig de to fornemmelser, som hele bogen her er en slåskamp imod. For vores tro på Gud hænger fuldstændigt på det, der står i Bibelen. Så hvis Bibelen er et eventyr, så har vi heller ingen grund til at regne med, at Gud er andet end et eventyr.

I bogens anden og tredje del stiller vi skarpt på to områder, der kan få Gud til at føles urimeligt luftig og uvirkelig: Det at viden-skaben siges at have modbevist skabelsesberetningen, og det at svære ting i livet kan gøre det nærmest umuligt at tro på, at der findes en kærlig Gud.

Men nu først lidt generelt om Bibelens troværdighed: Er det ikke bare historiefortælling, og er der ikke masser af fejl i Bibelen? Hvad *vil* Bibelen i det hele taget være – og hvad vil den være *for dig*?